

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: O.K.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem ..., *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2017, čj. MV-52377-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.10.2017, čj. MV-52377-4/SO-2017 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalované a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 9.2.2017, čj. OAM-21548-17/DP-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná (*dále též jen „OSVČ“*), neboť žalobkyně neprokázala zákonem stanovenou výši finančních prostředků a tím nesplnila podmínku § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

II. Důvody žaloby

Žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Napadené i prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s § 46 odst. 7 písm. b) ZPC.

Ad a) Žalovaná nesprávně posoudila, že prvostupňový správní orgán nesprávně vyhodnotil, že žalobkyně nesplnila podmínku stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, neboť neprokázala zákonem stanovenou výši finančních prostředků. Je přitom zjevné, že žalobkyně splnila zákonnou podmínku podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC a nesporné, že prokázala zákonem stanovenou výši finančních prostředků. Prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a žalovaná pochybila, když toto nezrušila, ale potvrdila, čímž zatížila své rozhodnutí nezákonností. Dle žalobkyně v dané věci nebyly podmínky pro zamítnutí žádosti z výše uvedeného důvodu. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jsou v tomto směru nezákonná a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Ad b) Žalovaná, respektive prvostupňový správní orgán, neumožnily nahlédnout do spisu a nevyčkalý na odůvodnění blanketního odvolání.

Ad c) Žalovaná se nesprávně a nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou, že prvostupňový správní orgán porušil § 174a ZPC. Zmíněné ustanovení klade na správní orgán povinnost v každém rozhodnutí spadajícím pod režim zákona o pobytu cizinců uvést úvahu týkající se přiměřenosti rozhodnutí. Výčet uvedený v § 174a ZPC představuje MINIMÁLNÍ množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a ZPC nabízí odpověď na otázku co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře, a nevypořádá se se všemi zmíněnými faktory. Výjimku z této povinnosti představuje jen situace, v rámci které se správní orgán dotáže účastníka na zmíněné faktory, nicméně se mu nedostane komplexní odpovědi. V takovémto případě samozřejmě nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, že bude uvádět úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí a zabývat se faktory (např. zdravotní stav, atd.), které mu účastník řízení odmítl sdělit. Již z logiky věci vyplývá, že správní orgán může sám zjistit pouze věk účastníka řízení, přičemž ostatní faktory uvedené v § 174a ZPC jsou ryze subjektivního rázu, a vycházejí ze situace účastníka řízení, kterou nemůže sdělit nikdo jiný, než sám účastník. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a ZPC nebo jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil. Pokud ale meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a ZPC, tak se jedná o

porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale i § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a ZPC a odvolací orgán porušil § 89 odst. 2 právního řádu, když toto nezákonné rozhodnutí potvrdil, protože je měl zrušit.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Námitky žalobkyně označila za nedůvodné, nepřinášející žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

Ad a) uvedla, že žalobkyně nenamítala v odvolání, že by prvostupňový správní orgán nesprávně posoudil nesplnění podmínky § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, tudíž se touto námitkou nezabývala. Dle žalované je zřejmé, že žalobkyně nesplnila podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC.

Ad b) uvedla, že byla žalobkyně písemně vyrozuměna dne 6.3.2017 o možnosti nahlédnutí do spisového materiálu, avšak svou nečinností této možnosti nevyužila. Žalovaná pak umožnila žalobkyni na žádost doručenou dne 20. 10. 2017, tedy až po vydání touto žalobou napadeného rozhodnutí, nahlédnout do spisového materiálu, přičemž tuto možnost žalobkyně využila, což je zřejmé ze záznamu o tomto úkonu ze dne 1.11.2017.

Žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad odvolání, k doplnění odvolání, a ve stanové lhůtě ani poté odůvodnění odvolání nedoplnila. Jde pouze k její tíži, že nebyla aktivní a včas nedoplnila odvolání o odůvodnění. Následky za nedoplnění odvolání o odůvodnění tak musí nést sama. Žalovaná v této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, čj. 2 As 99/2010-67: „*Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek.*“ A uvedla, že měla žalobkyně ode dne doručení výzvy k odstranění vad odvolání fakticky lhůtu takřka 7 měsíců, avšak i přesto zůstala nečinná a nedoplnila odvolání.

Ad c) uvedla, že žalobkyně nenamítala v odvolání, že by prvostupňový správní orgán posoudil nesprávně dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, tudíž se žalovaná touto námitkou nezabývala. Uvedla, že v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žadatele. Žalobkyně navíc nemá dle obsahu vyplněné žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a dle Cizineckého informačního systému na území České republiky žádných příbuzných a její rodiče žijí na území Ukrajiny.

IV. Jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobkyně. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Zástupce žalobkyně setrval na argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

Námítka ad a) není důvodná.

Podle obsahu správního spisu bylo prvostupňové rozhodnutí žalobkyni doručeno dne 20.2.2017. Prvostupňový správní orgán obdržel dne 27.2.2017 od zmocněného zástupce žalobkyně odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které nemělo náležitosti odvolání stanovené v § 82 odst. 2 správního řádu, tzv. blanketní odvolání. Prvostupňový správní orgán vyzval zmocněného zástupce žalobkyně podle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění odvolání o skutečnosti, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost vydaného rozhodnutí, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy. Zmocněný zástupce žalobkyně však ve stanovené lhůtě ani poté nedoložil odůvodnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Žalovaná za této situace zcela správně posoudila blanketní odvolání žalobkyně postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu. To znamená, jak je zřejmé z odůvodnění nápadného rozhodnutí, přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumala s ohledem na podané odvolání, které neobsahovalo konkrétní námitky žalobkyně, tedy posoudila, zda prvostupňový správní orgán na zjištění stav věci správně aplikoval příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců. V žalobě žalobkyně obecně tvrdí, že správní orgány nesprávně posoudily nesplnění podmínky § 46 odst. 7 písm. b) ZPC žalobkyní, a neuvádí na podporu tohoto tvrzení žádné konkrétní skutečnosti. Soud proto rovněž toliko posuzoval, zda závěr správních orgánů o nesplnění podmínky stanovené v § 46 odst. 7 písm. b) ZPC žalobkyní odpovídá zjištěnému stavu věci a dospěl k závěru, že tomu tak je.

Podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započítatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné*

nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“

Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, jak dospěl k částce 3.140,- Kč, kterou byla žalobkyně povinna v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) ZPC prokázat jako svůj úhrnný měsíční příjem. Vycházel při tom ze zjištění, že žalobkyně nemá na území žádné společně posuzované osoby a za ubytování dle čestného prohlášení ubytovatelky neplatí nájemné. Uvedenou částku vypočet podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu a podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v platném znění, ve spojení s nařízením vlády č. 449/2016 Sb.

K žádosti byly jako doklady o finančních prostředcích k pobytu na území České republiky doloženy: výpis informací o bankovním účtu u České spořitelny a.s. ze dne 27.07.2016 se zůstatkem k 27.7.2016 ve výši 20.025,- Kč a přehled pohledávek vůči OSSZ Karlovy Vary ke dni 13.6.2016. Z těchto doložených dokladů nebyla zřejmá stálost a pravidelnost příjmů žalobkyně a neprokazovaly její úhrnný měsíční příjem. Žalobkyně byla proto vyzvána k odstranění vad žádosti (výzva vypravena 27.9.2016) a poučena o tom, co se považuje za doklad prokazující stálý a pravidelný příjem, v čem spočívá vada této náležitosti a jak je potřeba tuto vadu odstranit, a k tomu jí byla stanovena lhůta 15 dnů od doručení výzvy (na tuto dobu bylo řízení přerušeno).

Žalobkyně 13.10.2016 předložila: prohlášení svého otce ze dne 8.10.2016, že dceři ukládá peníze na svůj účet, který je jí k dispozici; mimořádný výpis z účtu u České spořitelny a.s. za období 15.4.2016-12.10.2016; kopii účtu u Banca Popolare di Crema na jméno matky žalobkyně P.V. (přeloženou z italského jazyka vč. tlumočnické doložky); prohlášení ubytovatelky ze dne 10.10.2016, že žalobkyně neplatí za ubytování nájemné.

Předložené výpisy z účtů prvostupňový správní orgán zcela správně posoudil tak, že je nelze považovat za podklady prokazující stálý příjem žalobkyně. Výpisy z účtů u České spořitelny neprokazují stálost a pravidelnost příjmů, neboť v uvedeném období došlo jen k nepravidelným vkladům, jejichž zdroj není znám. Výpis z účtu u italského peněžního ústavu je veden na jméno matky žalobkyně, která na území České republiky nepobývá a nemá zde povolen žádný pobyt. Prohlášení otce žalobkyně neprokazuje stálý příjem žalobkyně a nebyl předložen doklad, že má žalobkyně právo disponovat s účtem svého otce. Prvostupňový správní orgán proto dospěl k logickému závěru, že z doložených dokladů není zřejmá pravidelnost příjmů ani jejich dostatečná výše k zajištění pobytu žalobkyně na území. Žalobkyně byla ve výzvě poučena, co se považuje za doklad prokazující stálý a pravidelný příjem, v čem spočívá vada této náležitosti a jak je potřeba tuto vadu odstranit. Žalobkyně žádala o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, její předchozí povolení k dlouhodobému pobytu, které v době podání žádosti nepozbylo platnosti, bylo za účelem studia. Nepředložila však doklady, ze kterých by byl patrný stálý, pravidelný a dostatečný příjem k zajištění jejího pobytu na území České republiky. Doložené doklady neprokázaly úhrnný měsíční příjem žalobkyně, tudíž nebylo prokázáno, že její úhrnný měsíční příjem nebude nižší, než částka, kterou byla povinna doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, tj. 3.140,- Kč.

Po shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí se zástupce žalobkyně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámil s těmito podklady dne 23.1.2017 a následně dne 30.1.2017 byly doloženy faktury (daňové doklady) vystavené žadatelkou pro společnost SLAVIA EKA s.r.o. za období 07/2016- 01/2017, ze kterých vyplývá pravidelná měsíční fakturovaná částka ve výši 5.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že v této souvislosti nebyly zřejmé náklady spojené s podnikatelskou činností žalobkyně a nebylo k dispozici vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění vystavené OSSZ a z výpisů z účtů nebyl zřejmý stálý příjem od uvedené společnosti, prvostupňový správní orgán tyto faktury správně posoudil, že jimi nelze prokázat čistý měsíční příjem žalobkyně. Správně konstatoval, že žalobkyně nedoložila jako začínající podnikatelka mimořádnou účetní uzávěrku či daňovou evidenci a výpisy z účtu za posledních šest měsíců. Výpis z účtu za posledních 6 měsíců uvádí zákon o pobytu cizinců přímo jako jeden ze způsobů prokázání příjmu, nelze-li tento prokázat jinak. Žalobkyně byla ve výše uvedené výzvě poučena, o tom, co se považuje za doklad prokazující příjem a jakým způsobem lze příjem prokázat. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že, ačkoliv je otcův účet žalobkyni dle jeho prohlášení k dispozici, nebylo věrohodně prokázáno, že budou příjmy žalobkyně dostatečné pro zajištění pobytu na území České republiky po celou dobu předpokládaného pobytu.

Soud se ztotožňuje s prvostupňovým správním orgánem v hodnocení žalobkyní předložených podkladů pro rozhodnutí. Ztotožňuje se se závěrem, že žalobkyně neprokázala, že její úhrnný měsíční příjem nebude nižší, než částka, kterou byla povinna doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Správným byl proto závěr prvostupňového správního orgánu a následně žalované, že žalobkyně v určené lhůtě neodstranila vadu žádosti, o které byla poučena ve výzvě prvostupňového správního orgánu. Tím nesplnila zákonnou podmínku stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) ZPC – „*předložit doklady, které by prokazovaly, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob*“.

Správným je rovněž konstatování prvostupňového správního orgánu: „*Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Zde je postaven veřejný zájem nad zájmem jednotlivce. Je ve veřejném zájmu České republiky, aby bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky jen těm cizincům, kteří mají dostatečně finančně zajištěn dlouhodobý pobyt na území České republiky, a náklady spojené s jejich pobytem nemusí nést Česká republika.*“

Závěry, ke kterým správní orgány dospěly, jsou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela srozumitelně vyjádřeny, je zřejmé, na základě jakého stavu věci k tomuto závěru správní orgány dospěly. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí proto nejsou nezákonná a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, jak namítá žalobkyně.

Námítka ad b) není důvodná.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že bylo dané správní řízení vedeno dle zásad stanovených v § 2 až 8 správního řádu. Zástupci žalobkyně bylo v souladu s § 36 odst. 3

správního řádu umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Po podání blanketního odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí byl zmocněný zástupce žalobkyně vyzván v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad svého podání, tedy k odůvodnění odvolání, a to výzvou ze dne 6.3.2017, čj. OAM-21548-19/DP-2016, která mu byla doručena dne 13.3.2017, k tomu byla stanovena lhůta 7 dnů ode dne doručení výzvy k odstranění vad odvolání. Přesto do 9.10.2017, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, nebylo odvolání doplněno.

Podle obsahu správního spisu byl zmocněný zástupce žalobkyně v rámci odvolacího řízení na základě žádosti o nahlédnutí do spisového materiálu informován oznámením prvostupňového správního orgánu ze dne 6.3.2017, čj. OAM-21548-20/DP-2016, že může ve lhůtě 5 dnů nahlédnout do spisového materiálu na pracovišti Ministerstva vnitra v Karlových Varech, na adrese Krymská 1598/47. Uvedené oznámení zmocněný zástupce žalobkyně převzal dne 13.3.2017. Dne 20.3.2018 (pondělí), marně uplynula lhůta stanovená k nahlédnutí do spisového materiálu. Teprve 21.3.2017 byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena žádost zástupce žalobkyně o prodloužení lhůty k nahlédnutí do spisu, aby mohlo být doplněno odvolání. Žádost byla odůvodněna tím, že prvostupňovým správním orgánem poskytnuté lhůty jsou naprosto nepřiměřené a nekorespondují ani s lhůtami, jež prvostupňový správní orgán ve svých řízeních nedodrжуje, a dále tím, že ve vyrozumění nebylo jednoznačně vysvětleno, na kterém pracovišti prvostupňového správního orgánu má realizovat nahlížení do spisu. Dne 24.3.2017 byl zástupce žalobkyně prvostupňovým správním orgánem vyrozuměn, že lhůta stanovená k nahlédnutí do spisu a doplnění odůvodnění odvolání již marně uplynula, a nelze ji tak prodloužit. Jedná se postup podle § 39 správního řádu. Podle § 39 odst. 1 věty první správního řádu: „*Správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí.*“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „*Lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.*“ Soud se v tomto bodě shoduje se správními orgány, že lze prodloužit toliko lhůtu, která dosud neuplynula, o jejíž prodloužení bylo požádáno před marným uplynutím stanovené lhůty. Za této situace nebylo povinností prvostupňového správního orgánu vyčkávat nad rámec stanovené lhůty, během jejíhož plynutí nebylo pořádáno o její prodloužení, na doplnění odůvodnění blanketního odvolání. Prvostupňovému správnímu orgánu proto nic nebránilo postupem podle § 88 správního řádu předat spis odvolacímu správnímu orgánu.

Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že po té, kdy bylo žalobcem podáno blanketní odvolání, probíhalo u žalované jako odvolacího správního orgánu odvolací řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí dne 9.10.2017. Zástupce žalobce tedy měl možnost požádat o nahlédnutí do spisu žalovanou, a to kdykoli během odvolacího řízení, neboť podle § 38 odst. 1 věty první správního řádu: „*Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73).*“ Podle § 36 odst. 1 správního řádu: „*Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.*“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „*Účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.*“ Uvedená ustanovení správního řádu lze použít v souladu s § 93 odst. 1 správního řádu i v řízení o odvolání. Žalobce tak mohl podané odvolání doplnit v dalším průběhu odvolacího řízení. Protože nebylo odvolání doplněno ve lhůtě stanovené podle § 37 odst. 3 správního řádu, která marně uplynula, nebylo povinností žalované jej k takovému doplnění znovu vyzývat.

Námítka ad c) není důvodná.

K nedostatečnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí a jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, jak jej v obecné rovině namítá žalobkyně v žalobě, soud uvádí, že žalobkyně nenamítala v odvolání, které, jak již bylo uvedeno, neobsahovalo odůvodnění, že by prvostupňový správní orgán posoudil nesprávně dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, proto se žalovaná touto námitkou neměla důvod zabývat.

Prvostupňový správní orgán rozhodoval o žádosti žalobkyně podané podle § 45 odst. 1 ZPC, podle něhož: „*Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*“ Žalobkyně podala žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu z dlouhodobého pobytu za účelem studia na dlouhodobý pobyt za účelem podnikání jako OSVČ, a to v době platnosti dosavadního povoleného dlouhodobého pobytu. Zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat v takovém případě dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatelky. Z obsahu žádosti a podle zjištění z Cizineckého informačního systému, žalobkyně nemá na území České republiky žádné příbuzné a její rodiče žijí na území Ukrajiny. Ani prvostupňový správní orgán proto nepochybil, když se přiměřeností svého rozhodnutí a jeho dopadem do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabýval.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 17. července 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu